Parlem-li de *tu*

- A veure... Sara m'has dit, oi? *Per la Sara, perquè t'acompanyin sempre el coratge per lluitar per allò en què creus i la força per combatre allò que porti encara les banderes de la discriminació. Amb afecte, Mireia.* T'agraden les estrelles? Sí? Doncs unes estrelletes. No has pensat mai que no deixen mai de fer llum malgrat la foscor general? No? Doncs aquí te les deixo, perquè mai te n'oblidis. Gràcies a tu, guapa. Adéu, adéu.

- Mireia va...que faràs tard. Fa un quart d'hora que dius que sols una signatura més. Ja saps que els metges no esperen.

- Ja, ja...mira, dues més. Que hi ha un pare amb dos fills que... Uh! No havia vist l'hora! Marxo, marxo!

La Mireia es va aixecar de la cadira d'una revolada i, mentre agafava el mocador de coll i la jaqueta, que jeien damunt el respatller, anava proferint excuses que, malgrat la rapidesa amb que eren explicades, tothom entenia perfectament. Sortia de la secció infantil de la biblioteca entre atabalada i satisfeta i, tot i la pressa, que no era poca, encara s'aturà un moment davant del cotxe, prengué aire i, amb un somriure tendre als llavis, es mirà la panxa. Com havia crescut en les darreres setmanes! Se l'acaricià suaument, rodoneta. *Ja estic per tu, no pateixis*...li xiuxiuejava.

Potser no la coneixeu, la Mireia Fontanyà. No és un nom que soni massa, ni té cap previsió d'aconseguir cap gran fama, però ha deixat alguna pinzellada en les vides de molta gent. Sí, sí, pinzellades. La Mireia és il·lustradora. I idealista. Una combinació preciosa. Tot i que tots els infants pinten des de petits, la Mireia recordava perfectament la primera vegada que havia pintat de debò, la primera vegada que el color sobre el paper s'havia convertit en el mirall del que tenia dins. Havia estat un diumenge familiar, un d'aquells en què el seu pare s'havia endut els seus dos germans a pescar mentre ella anava a comprar amb la seva mare. *Coses de dones*, li havia dit. Quan va tornar, es tancà a l'habitació i dibuixà un paisatge preciós envoltat de llacs i peixos, amb una barca al mig en la que ella jeia, al costat dels seus germans, amb una canya a les mans.

I, des d'aquell dia, ja no deixà anar els colors. Es pintava ella mateixa aquí i allà, fent això i allò altre; tot el que li era vetat. *Coses d'homes*, li deien.

Un dia es va sentir lluny dels seus germans, se'n va sentir desigual. I quan mirava el dibuix pensava: *així que és aquí quan va començar...*

Fou un dia que repassava les lliçons gramaticals del batxillerat quan va decidir que es dedicaria tota la vida a pintar: al costat dels exercicis de substitució de pronoms febles, una dona amb plats i un home amb un martell. *La mare renta els plats --- La mare els renta.* Sí senyor, això era el que mamaven els nens. En cada il·lustració de conte, en cada exercici d'anglès; en cada anunci, en cada pot de llet. Un model etern que es repetia i repetia. *Així que aquí és on comença tot...*, es digué. La Mireia portava anys pintant i pintant; remodelava quaderns de llengua, parlava amb productores de dibuixos animats, escrivia contes i els il·lustrava. "Educant els ulls educarem el cap", sempre es deia. Ningú no la reconeixeria pel carrer, i el seu nom no sortiria a primera plana; però els seus dibuixos, les seves pinzellades, anaven entrant al dia a dia i transformaven el món mica en mica.

- Carinyo, patia per l'hora...què t'ha passat? Ha anat bé a la biblioteca? - En Roger deia això mentre pujava al cotxe, que s'havia arrambat de mala manera per recollir-li tornar a arrencar a l'instant. En Roger era escriptor de contes infantils i per un creuament de camins aquí estaven ara, al cotxe junts, nerviosos com feia temps que no ho estaven. Mentre la Mireia arrencava, en Roger li posava la mà a la panxa.

- Oh, per fi! Quines ganes de saber-te Elna o Martí! T'hi has fixat, Mireia? Aquesta nit ja podrem dir-li: *Bona nit, Elna!* o *Bona nit, Martí!* Tu què vols que sigui?

- Ja ho saps...jo vull que sigui feliç. - I li llença una mirada tendre, sincera però fugaç.

- Abans no me n'oblidi, aquest matí he rebut moltes trucades. Els tiets que els avisem tant bon punt sapiguem què és perquè la tieta vol fer-li una manta; mons pares que li volen comprar un bressol. I estigues segura que ja començaran a omplir-nos l'armari de vestidets i samarretetes! Ton germà s'ha ofert a pintar l'habitació quan li haguem dit si és nen o nena... diu que li ha passat pel cap de fer un vaixell pirata o un castell o una cosa així...tot i que també m'ha dit que

això no t'ho digués perquè potser voldries pintar-li les *fadetes* tu... Mira, crec que allà he vist un lloc buit per deixar el cotxe. Sí, sí, a la dreta. Vols que aparqui jo i vas entrant tu? La veritat és que tenim la família una mica revolucionada, ja saps com són! Mira, vols sentir el missatge de mons pares? Mon pare m'avança una estrofa d'un poema; n'ha fet dos...com els diaris de fa molts anys, que tenien dos titulars i depenent de l'última hora n'emetien un o un altre! L'hauries d'haver sentit...crec que un comença dient: *Princesa Elna que aquí jeus/ encara dins la fosca cambra*, què et sembla? No hi pot fer més, està emocionat! Com era l'altre? Ah, sí, sí! *Martí el veloç aquí ens reposa/ a la panxeta dolça, el tranquil niu/ sortirà fort i amb cor de roure*...bé, no sé com seguia...Oh, que bé! Ja hi som. Queden quatre minuts, encara. Som-hi? Mireia...estàs bé?

El cotxe ja era a lloc. Ells eren a lloc; sols calia entrar i, al cap de quatre minuts, ja sabria a quin nom dir *bona nit* aquella nit.

- Roger, no vull entrar.

Ara, just ara, havia entès on començava tot. Començava allà dins. Començava amb adjectius, poemes i colors de manta i de bressol. Començava amb canvis de veu i amb diferències de tracte, amb les joguines i la robeta.

- No...no vols saber si és *ell* o *ella*?

- Parlem-li de *tu*, Roger. Això no necessita sexe. Anem, Roger, abans que arribi a casa tenim molta feina a fer...

NADINE PAPILLON